

Uiuwerkingen werkgroepen Inleiding in de Rechtswetenschappen

Werkgroep 8

1. Wanneer een rechter zijn vonnis of arrest uitgebreid motiveert is ook kritiek op de uitspraak mogelijk, hetzij in hoger beroep of cassatie, hetzij in (juridische) literatuur. Daarnaast bevestigt het nogmaals wat de gevolgen zijn van het niet houden aan de wet.
2. Rechterlijke motivering: is de verantwoording die hij in het vonnis neerlegt. Niet hoe rechter tot beslissing is gekomen, maar motivering waarom deze uitspraak de juiste is. Rechterlijke motivatie: factoren die de rechter in werkelijkheid tot zijn beslissing heeft gebracht. (bijvoorbeeld door ruzie eerder die ochtend). De motivatie heeft geen enkele relevantie voor het recht. Zolang de motivering maar klopt.
3. Subsumptie: het aanbrengen van het bijzondere onder het algemene. We hebben de algemene regel, we brengen de feiten onder de regel en trekken vervolgens de logische conclusie. Er zijn problemen rondom de feiten. Er is de vraag wat er precies gebeurd is en daarover kunnen meningen verschillen. Om de feiten te beschrijven dient men deze feiten op de aangegeven wijze (zoals omkopen) te kwalificeren. Iedere beschrijving van feiten is daarom altijd een interpretatie van wat er (volgens betrokkene) gebeurd is. Rechtsnormen zijn doorgaan in woorden geformuleerd, maar er is altijd de vraag wat die woorden betekenen, meer in het bijzonder wat ze betekenen binnen het kader van de betreffende norm. De wetgever kan soms waarderende, evaluatieve termen kiezen zoals 'goeder trouw' en 'redelijkheid en billijkheid'. De rechter zal moeten waarderen of in een specifiek inderdaad sprake is van 'goeder trouw'. Ook kan er zich een situatie voordoen dat verschillende regels, die verschillende rechtsgevolgen bevatten, op dezelfde feiten van toepassing zijn. Ten slotte is er de moeilijkheid wanneer toepasselijke regels op zichzelf duidelijk lijken, maar tot een onaanvaardbare uitkomst leiden.
4. Om er voor te zorgen dat het grootste deel van de voorkomende situaties door de desbetreffende regel gedekt zijn gebruikt de wetgever algemene evaluatieve termen. Bezwaren: Het is moeilijk om beslissing te nemen of een dergelijk geval valt binnen de term goede trouw. Hij moet zelf een beslissing nemen.
5. Textual approach en purposive approach.
6. Daar ben ik het mee oneens. Het is duidelijk geworden dat wanneer met zoekende is naar een betekenis van een woord men al bezig is met interpretatie. Het is dus lastig te zeggen dat interpretatie begint waar de duidelijkheid van de tekst ophoudt. Dit gezien het feit dat bij het lezen met al start met interpretatie.
7. Iets wordt als makkelijk ervaren wanneer in de gegeven constellatie van feiten eigenlijk maar één oplossing mogelijk is. Maar of dat het geval is hangt niet alleen af van de duidelijkheid van de woorden van de toe te passen regel in relatie tot de feiten van het geval. Woorden dragen zeer zeker bij aan het makkelijk zijn. Wanneer veel

evaluatieve termen worden gebruikt dan zal de tekst moeilijker zijn omdat er dan sprake is van meerdere oplossingen welke de juiste kunnen zijn.

8. De rechter was van mening dat een rechtsbeginsel in dit geval voor de geschreven wet moest gaan. In die zin is hij wel te zien als dorpsoudste. Aan de andere kant is te bepleiten dat de rechter in dit geval slechts gebruik maakte van de middelen die hem konden helpen bij zijn besluitvorming. Hij paste slecht de wet toe. De rechtsbeginselen waar hij gebruik van maakte waren terug te voeren op artikel 3:12 BW.
9. Rechtsopvattingen kunnen zeer verdeeld zijn. Mensen kunnen van mening verschillen over bepaalde rechtsopvattingen.
10. Onder rechtsbeginselen verstaan we algemene waarden, die aan ons recht ten grondslag liggen en die we zelf ook juist vinden. Rechtsbeginselen maken deel uit van het geldend recht omdat we dat geldend recht kunnen zien als nadere uitwerking van die beginselen.
11. Grammaticale, wetshistorische, rechtshistorische, systematische en teleologische interpretatie. Er bestaat geen vaste volgorde in prioriteit tussen de verschillende interpretatiemethoden.
12. Romeo. Hij zou gebaat zijn met een strikte grammaticale interpretatie.
13. De wetgever bestaat uit een heleboel natuurlijke personen en die zullen lang niet altijd dezelfde bedoeling hebben gehad: het is dan de vraag wiens bedoeling dan de beslissende zou zijn geweest.
In de tweede plaats doen zich nogal eens toepassingsproblemen voor waaraan niemand bij het ontstaan van de wet geeft gedacht. En ten derde kunnen er binnen zo'n bedoeling allerlei problemen rijzen.
(Wetgever verbiedt alle discriminatie, maar stel dat verschil tussen man en vrouw geen discriminatie is, maar 100 jaar later wordt verschil tussen man en vrouw wel gezien als discriminatie. Er zijn dan twee bedoelingen.)
14. Teleologische interpretatie is interpretatie die zich beroept op de strekking van de wet. Veel van wat tot nu toe gezegd is komt erop neer dat we altijd moeten zoeken naar de strekking van de wet. De strekking van de wet is de rechtvaardigheidsidee die in de wet is neergelegd.
15. Analogische redenering: Een regel wordt toegepast op een situatie waarvoor ze niet geschreven is, maar die wel lijkt op (analoog is aan) de situaties waarvoor ze wel geschreven is.
A contrario: Deze is precies omgekeerd aan de analogische redenering.
Aanvaardbaar wanneer: Het feit dat een redenering analogisch is of dat zij a contrario is geeft weinig gezag aan de redenering: dat gezag komt pas wanneer de achterliggende strekking van de betreffende regeling inzichtelijk maakt waarom analogie of a contrario de in aanmerking komende redeneervorm is.

Discussievraag:

1. De originele stelling is behoorlijk grof gezegd. De daadwerkelijke stelling is voorzichtiger van aard en past beter bij mijn visie.

De rechter mag de wet interpreteren in overeenstemming met moderne inzichten, ook als hij daarbij afwijkt van de letterlijke betekenis. De moderne inzichten waarover gesproken wordt, interpreteer ik als heersende rechtsopvattingen welke aansluiten bij de samenleving.

Werkgroep 9

1. Medeplegen van: zich in het openbaar, mondeling of bij geschrift of afbeelding, opzettelijk beledigend uitlaten over een groep mensen wegens hun ras, hun godsdienst of hun levensovertuiging. Het uiten van uitlatingen en gebaren met betrekking tot de Hitlergroet.
In 'de betreden uitspraak' en 'het cassatieberoep' I en II.
2. Schending van het recht en verzuim van vormen.
3. De conclusie van het OM tijdens de zitting van het gerechtshof.
4. Alleen op het einde, laatste stukje. Laatste alinea voor de noot.
5. Om aan te geven dat tijdens de zitting voor het gerechtshof de zaak onjuist is behandeld.
6. Het zich uitlaten door uitroepen is een individuele handeling en kan ook niet in mededaderschap worden bedreven.
7. Grammaticale interpretatie. Er wordt beroep gedaan op het legaliteitsbeginsel.
8. Een of enige onderdelen van de bewezenverklaring ook kunnen berusten op een bewijsmiddel als maar niet de hele bewezenverklaring van alleen de verklaring van de getuige afhangt.
9. Het hof had ik zijn arrest uitdrukkelijk moeten op de impliciete stelling van de verdediging dat verzoeker en de zijnen, voordat de groep vredesdemonstranten met verbommen naar hen werd gegooid, tot hun handwijze werden geprovoceerd.
10. Belediging van een groep personen, zijnde joden, kan niet inhouden dat die joden wegens hun ras worden beledigd.
11. Het Hof.
12. Systematisch en grammaticale interpretatie.
13. Het arrest nietig verklaren, dan wel vernietigen.
14. Om opnieuw te berechten, maar wel met kijk op de uitspraak van de Hoge Raad.
15. Het is adviserend tegenover de Hoge Raad. Deze spannen de rechtszaak aan tegen de verdachte. Advocaat van het OM.

16. A.G. Leijten oordeelt hetzelfde als de raadsman.
17. Het brengen van de Hitlergroet valt niet onder de term afbeelding. De Hoge Raad oordeelt hetzelfde.
18. Door middel van systematiek in de wet.
19. Hij geeft een reflectie in de gang van zaken.
20. Woorden kunnen verduidelijkt worden met gebaren. Deze zelfde gebaren hoeven op zichzelf staand niet beledigend te zijn. In combinatie met woorden kunnen ze wel degelijk beledigend zijn.
21. Nee, dat was niet mogelijk geweest. Aangezien het wetboek van strafrecht niet te ruim geïnterpreteerd mag worden.
22. Dan zou het woord gebaar moeten worden toegevoegd.